

متن پرسش

سلام استاد: وقتتون بخیر. ۱. منظور حضرتعالی از «نسبت» و «کشف خود و دیگران در نسبت با خود» در فرمایشاتتان چیست؟ در جای خاصی از آثارتان از آن بحث شده؟ ۲. چگونه می توان به فطرت و خودپذیرندگی مقبول خودمان همراه با طول توجه به آن برسیم؟ ۳. منظور از اینکه من فقط هست و چیست ندارد چیست؟ در فضای حسی و حضوری منظورتان هست؟ ۳. چگونه می توان سریع تر رشد کرد؟ آیا اصلاً رشد سریع تر از حد عادی امکان دارد (بیش از حال و هوا و ظرفیت حالایمان) و چگونه ظرفیت وسعه مان زیادتر می گردد؟ ۴. نظرتان در مورد مقایسه کردن خود با دیگران چیست؟ چرا و چگونه می توان از مضرات مقایسه با دیگران به صورت واقعی آزاد شد؟ از رذائل اخلاقی در ابتدای مسیر سلوکی که قرار داریم چگونه می توان آزاد شد با اینکه هنوز عاشق نشده ایم؟ ۵. نظرتان در مورد موسیقی و استفاده مثبت سلوکی از آن چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. در این مورد بد نیست سری به بحث «ده نکته در معرفت نفس» بزنید. ۲. با رعایت دستورات شرع، زیرا آن دستورات مبتنی بر فطرت است و عملاً استعدادهای فطرت را به فعل می آورد. ۳. در این مورد با «برهان صدیقین» مطلب را حل کنید. ۴. کتاب «آشتی با خدا» کمک می کند. ۵. در مسیر توحید به مرور به لطف الهی مشکل حل می شود. ۶. فکر نمی کنم بالذات، موسیقی مانع سلوک باشد، مگر این که انسان دچار لغو و یا افراط شود. موفق باشید